Ч. 148. Второк 19 (6) липня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Безпосередно з поля війни нема важних вістий з виїмкою тої, котра каже, що Японці висадили під Порт Артуром від сторони Голубиного заливу 30.000 войска на беріг. Вість сю передав специяльний кореспондент берлиньского „Lokal Anzeiger-a“ з Тиенцину і она звучить: „На джунці перед Порт Артуром 13-го липня надано в Тиенцині 16 липня 7 год. 20 мін. вечером хіньский час = 12 год. 20 мін. в полудне час берлиньский. Японці висадили від дня 11 липня на беріг коло Порт Артура недалеко Голубиного заливу під охороною своєї фльоти около 30.000 войска. Росияни ставили лиш слабкий опір; з побережних батерий дано лиш кілька вистрілів. Сподівають ся тут небавком загального приступу на Порт Артур. Позаяк море есть тепер дуже спокійне, висаджуванє войска відбуває ся без трудности.“

Кілько правди на сій вісти, годі знати, але можна припускати, що кореспондент не надармо трудив би ся аж до Тиенцину, щоби подати вість, котрої би ані з Манджуриї, ані з Японії не можна вислати. Отже здає ся, що на сій вісти щось мусить бути. Що діє ся з армією ґен. Курокого, о тім вже від довшого часу не чувати нічого, не знати, де она обертає ся; єсть лиш здогад, що Курокі машерує що раз дальше на північний захід в сторони межи Ляояном а Мукденом, щоби обійти ліве крило армії ґенер. Куропаткіна, котру від полудня і полудневого всходу атакують Японці під ґенералами Оку і Нодзу та прують що раз дальше в сторони Дашіцао і Гайчен.

Для характеристики теперішної війни чи радше відносин в найвисшій команді росийскої армії може послужити слідуюча телеґрама, котру з Нючвану вислав кореспондент берлиньского „Lokal-Anzeiger-a“ а котра вимірена в деччім против царского намістника, адмірала Алексієва. Позаяк депеша мусіла очевидно перейти росийску цензуру військову, то річ ясна, що ґен. Куропаткін очевидно не лиш не противив ся єї висланю, але, здаєсь, ще й сего ужив способу, щоби бодай ослабити вплив того чоловіка, що стає на перешкоді всім єго воєнним плянам. Згаданий кореспондент пише:

Дня 11 липня вела ся завзята борба на півночи від Кайпіна; по тяжкім поєдинку артилериї завернув перший корпус під ґен. Штакельберґом взад до Тогапенґан, щоби тут заняти другу оборонну лінію. Страти по обох сторонах були великі. Я видів цілу росийску армію. Військо знаходить ся в як найліпшім стані; на поле війни прибули чотири европейскі дивизиї а то 9., 11., 31. і 35., отже 10. корпус і часть 17. Межи Кайпіном а Гайченом побудовано богато фортів і шанців. Японці будуть мусіли відбути чотири битви, заким зможуть зайти до Мукдену. Зелізниця добре працює; що дня приходить по 12 поїздів. Сподівають ся, що небавком стане тут цілий 17 корпус. Куропаткін здаєсь, рішив ся, ставити на дорозі до Мукдену завзятий опір. **Велика небезпечність для Росиян лежить лиш в тім, що суть два найвисші команданти.** В Дашічао старає ся **Куропаткін** серед свого війска дати раду своїй трудній задачі, а в Мукдені 200 миль поза фронтом віце-король **Алексієв** робить собі також претенсию командувати армією. Многоцінну особу того пана стереже численне військо; він казав собі понад своїм пишним сальоновим поїздом збудувати дах, щоби єму дощ і сьвітло сонця не докучало; перед єго ваґоном позасаджувано єму цьвіти і він поводить ся так, як коли би був справдешним королем. Покликуючись на то, що він єсть віцекоролем і заступником царя, робить він заєдно перешкоди розпорядженям ґенер. Куропаткіна. Він касує прикази, які видає справдешний войсковий командант. Інспекціонує войско, яке приходить з Европи і опізняє через того єго вимарш на поле війни, де єго дуже конче потреба і висилає свого шефа штабу два або

---

1)

Панна з почти.

(З німецкого — Артура Ахляйтнера.)

Особовий поїзд полудневої зелізниці заїхав з грюкотом на малу стацию, зупинив ся і став бухати димом, так, що малий дворець вкрив ся в одній хвили чорною хмарою. Лиш кількох подорожних висіло з вагона третої кляси: панна середного росту, в скромнім міскім одязі, без серпанка, тому було видно острі черти лиця, із сильними щоками; кілька селянок з Ахенталю, а з відділу для некурячих вискочив молодий чоловік, кремезна, сьвіжа стать справдішного верховиньского типу, якого ніяк не затре міска ноша.

Подорожні майже щезають серед диму, ледви видно, куди виходити, тому стацийний слуга кричить голосно; „Вихід тут! Показати білети!“ А що лише тих пять осіб опустило поїзд, котрий між тим від'їхав, при пероновій заставі, тім „незвичайнім“ винаході девятнайцятого століття, зовсім не було натовпу. Терпеливі люди ждуть смирно, віддають білети і перетискають ся гусаком крізь дворець. Вкінци вільні від немилої зелізниці, вільні, о що за розкіш!

Ахентальки прямують в свояси і голосно балакають по дорозі. Однак молодий мужчина подав ся стежкою, що біжить поза село і веде просто в гору на верховину; байдуже єму про товаришок подорожи. Коби лиш на волю і чим боржій до гірскої рідними.

За дворцем стоїть самітна панна з подорожною торбою в руці і журливо розглядає ся довкола. На чужині молода женщина не знає, куди її дальша дорога в гори. Розчарованє малює ся на лици. Мав хтось очевидно по неї виїхати, однак не було ніякої фіри. Тому молода женщина змагає в сторону села, до цісарско-королївскої почти, яку легко пізнати по австрийскім орлі і написи: „Ц. к. уряд почтовий і телеґрафічний, ц. к. почтова щадниця“. Вже хоче вступити до урядової канцелярії, аж тут штильгукає старий слуга і питає:

— Перепрашаю! Чи ти не нова панна на почту?

Запитана притакнула трохи незвичайному питаню, а тоді слуга заявив:

— Кусник дороги від зелізниці не дуже тебе змотиквав, а я тимчасом гарненько перепсав ся, чверть години. Ти молода, а я старий. Нехай се не во гнів тобі буде!

Старий Осип бере від панни клунок і каже, що буде запрягати.

Порядного почтового воза панна Ліна не надіяла ся; вона знає вже з часів своєї практики, що почта в малих гірских місцевостях лиш рідко має візок. Але тарадайка, що має возити горі до Зедорфу, глумила ся із всякого опису. То старе, хитливе доробайло служить без сумніву до воженя телят і свиний, на що вказують виразні сліди. Видко на нім ще пісок і вапно, ба й пірє всюди валяє ся, так що на вид того всего робить ся недобре. Ліпше від нещасного воза представляє ся кінь, правдива сельска кандиба тяжкої пінцґавскої раси. Почтовий візник запрягає єго з такою церемонією, начеб тут ходило о коронацийний повіз для цісаря.

Панна Ліна глядить все ще з жахом на брудний візок і питає:

— Маю їхати на тім телячім возі?

Візник киває головою і каже:

— Як не хочеш, то йди пішки! Тілько в одного різника є віз, тай той позичили ми для тебе! Сідай но, панно, сідай! Ліпше зле їхати, як добре йти!

Притім кидає єї клунок до візка і повторяє свою заохоту до їзди.

Панна міркує швидко, що їй діяти: їзда тим візком знищить її певно одіж, а до сего почтова експедиторка з місячною платою пятнайцятьох риньских не допустить. Остаточно каже Ліна здивованому візникови, що зрікає ся їзди і волить іти пішки.

Осип видивив ся на неї, як на божевільну, але обмежив ся на одно „ігі!“ і від'їхав, тарахкотячи. За ним ступає з дивними почуванями Ліна стрімкою дорогою, що ділить довге село на дві половини. Відтак тягне ся дорога здовж бистрого гірского ручаю і веде до величавого сосневого ліса.

Молодий мужчина, що зараз з двірця попрямував стежкою горі, звільнив ходу в лісі, що заносив пахощами живиці, і з веселої груди роздає свого улюблена студентска пісня: „Вільний я молодець!“, а відгомін так і лунає від скал далеко. По скінченю наук, з докторским дипломом в кишени, ступає молодий медик Кастуль Обергумер звістним від давна лісом до села там високо, де він родив ся і зріс аж до віку, коли пішов до школи.

й ще більше разн на тиждень до Дашіцао, щоби тут контролювати Куропаткіна і перешкаджати ему. Була навіть чутка, що офіцири готові вже збунтувати ся против Алексіева, але они собі подумали, що Росиї годі спонукати усунене царского намістника. Сьвіт повинен знати о тім, що коли Росия позістане на сім більше азийскім становищи, то програє ще кілька битв. При таким стані річий як нині неможлива зміна на ліпше, скоро цар не відкличе Алексіева як найскорше, котрого присутність не то без хісна, але просто небезпечна для армії.

Тепер зачинають виходити на верх також і деякі річи, про котрі доси майже ніхто із ширшої публики не знав нічого. Показує ся, що цар і его міністер Лямсдорф були кріпко о тім переконані, що Японцї не зважать ся зачепити Росиї і коли Куропаткін вернувши із своєї подорожи на далекий всхід, домагав ся збільшення военних сил в Манджуриї, цар і его міністер спротивили ся тому, бо специяльний российский посол в Японії Вогар заручив цареви під словом чести, що Японцї анї не збројать ся, анї не поважились би зачепити Росию. Наслідки того — о тім факті доси ніхто не знав нічого — були такі, що по вибуху війни, коли Куропаткін приїхав до Манджуриї, не мав більше войска як лиш 40.000, а тепер мимо всіх заходів удало ся ему стягнути ледви 125.000, та й ся армія по многих битвах значно зменшила ся.

Новинки.

Львів дня 18-го липня 1904.

— **Є. Е. п. Міністер рільництва** бр. Джовавеллї прибув після заповідженої проґрами в суботу рано до Кракова в товаристві радника Двора п. Струшкевича і секцийного радника бр. Сакена. О год. 8 рано удав ся п. міністер до Прондника червоного і звідав там садівниче заведене, дальше поле і досьвідовий город, що належить до рільничих студий, а вкінци досьвідову стацию. По повороті до Кракова оглядав музей в Суконницях, яґайлоньску бібліотеку і академію наук, а відтак уділяв авдиенций в ц. к. старостві. Опісля удав ся п. Міністер до Чернихова і звідав тамошну рільничу школу, склеп рільничих кулок і торговельні курси для управителів склепиків. В неділю передполуднем їздив до Неполомиць, де обїхав кільканайцять ревірів ліса. З Неполомиць удав ся до Бержанова.

— **Іменованя.** П. Президент міністрів надав посади адюнктів: в окрузї львівского висшого суду краевого адюнктови Томиславови Єнджейовичеви з Ярослава, в Винниках Плюцнерови, в Калуши Ізидорови Лявдому, в Борщеві Володимирови Старушкевичеви. — П. Президент міністрів іменував адюнктами авскультантів: Здислава Словіковского і Тому Прохала обох для округа львівского висшого суду краевого; Густава Ґаспарого для Буска; Вільгельма Кліца для Войнилова; Антона Лукіяновича і Теофіля Карачевского обох для округа львівского висшого суду краевого; Мариана Електоровича для Любачева; Ігнатия Грудзея для Чесанова; Болеслава Стрию для Борщева; Роберта Тертіля для Чорткова; Алекс. Тимкевича для Грималова; Якова Доніґевича для Камінки струм.; дра Мечислава Посоховского для Товмача; Мирослава Янкевича для Борщева; Володимира Рішера для львівского округа; Войтіха Трамплера для Глустого; Евгена Барановского для львівского округа; дра Франца Пеховского для Жабя; Кароля Шабенек-Сроковского і Евгена Стрийского для Радехова; дра Івана Моравского для Буська і Івана Сокульского для Нового Села.

— **Огні.** В Дахнові пов. чесанівского згоріло дня 14 с. м. 10 господарских загород. Одному з господарів, котрий не був обезпечений, мали згоріти також гроші в квоті около 600 К. — В Домашові, пов. равского знищив огонь 6 господарских загород. Пожар викликали діти, лишені дома без нагляду. Підчас гашеня огня лучило ся, що оден селянин упав з даху і зломив собі руку.

— **Самоубийство міліонерки.** В Ню-Йорцї панна Берта Дольбер, котра унаслідила по смерти батька перед двома роками 5 міліонів долярів, вискочила з пятого поверха одного готелю і убила ся на місци. По смерти батька панна Дольбер попадала посгепенно в мелянхолію і всякі лікарскі заходи не всиїли вже еї уратувати.

— **Траґічна смерть.** До Львова наспіла оногдї вість з Реки про траґічну пригоду, яка лучила ся на Адрийскім мори коло того міста. Молода пара вибрала ся на човні з товаристві рибака і одного хлопця на прогульку. Коли човен віддалив ся досить далеко від берега, нагло перевернув ся і всї четверо людий пішли під воду, так що лиш рибацкий хлопець уратував ся. Коли тїла нещастних добуто з моря, показало ся, що молодий мужчина називав ся Адольф Ґерман і був сином шкільного радника дра Людоміла Ґермана у Львова, а женщиною була панна Софія Рошкевичівна, студентка IV р медицини львівского університету. Адольф Ґерман осягнув недавно в львівскім університеті степень доктора медицини і відбував тепер піврічну війскову службу. Перед кількома днями виїхав на Полудне і в его товаристві найшла ся панна Р., з котрою був заручений. Причиною катастрофи мав бути сильний вихор, котрий перевернув човен, але здогадують ся також, що заходить тут подвійне самоубийство.

— **В бурсї філії руского товариства педаґоґічного** в Станиславові знайде поміщене 80 вихованців. Условія принятя: 1) Отець чи опікун вихованця має бути членом руского-товариства педаґоґічного (вписове 1 К і вкладка 1 К річно). 2) За вихованця має платитись 20 К (двайцять корон) місячно з гори, на що отець чи опікун з'обовязуєсь письменною заявою. 3) На пране і зужите інвентаря годить ся зложати з гори 6 К на цілий рік. 4) Вихованець має мати відповідну скількість біля. Прошеня о приняте треба присилати на руки п. Прокопа Рибчука, проф. ґімн., в Станиславові, ул. Коперника ч. 17 найдальше по день 15 серпня. До прошеня годить ся доложити послідне сьвідоцтво шкільне, письменну заяву що до високости точности оплати, а хто-б хотїв за низшу плату бути принятим, має доложати ще сьвідоцтво убожества. На відповідь треба доложити кореспондентку на 5 сот. О приймлене до сеї бурси можуть просити ученики ґімназиї, школи реальної, семинариї і шкіл народних. Першеньство мають ті, що були вихованцями тої бурси.

— **Репертуар руского театру** в Любачеві Второк 19 с. м. Арня з опери Монюшка „Галька" — „Як ялиця в Верховині" відсьпіває п.

„Вільний я молодець!". Що за блаженне щастє містить ся в тїй пісни по зложеним кінцевім іспиті!

Верховинця Кастуля перла домів якась непереможна сила. Геть з міста, проч клята кнайпа, комерси і житеві втїхи! Туга за альпейским воздухом і сільским житем, за горами і зеленою природою надто велика, і надто довго молодець не бачив рідници, з котрої прогнало его рішене батька. Коли лише Кастуль погадає на то рішене, усьміхає ся медик кождого разу. Коштувало перше прощане з рідною чимало сліз і тяжко серце відболїло розлуку, та нинї Кастуль старому за се вдячний. Андрій Обергумер, хлібороб на верховині, був тої гадки, що его хлопчина Кастуль рішучо був за дурний до сільскої роботи, за мало второпний і зовсім неповоротний в господарских ділах, і тому рішив старий: хлопчина за дурний, отже мусить учити ся і стати „паном!" Через „пана" по верховиньскому звичаю розуміло ся властиво сьвященика, однако Кастуль по ґімназияльній матурі розминув ся з дорогою теольоґії і заявив в листі до батька, що буде студиювати медицину, і то за дозволом чи нї, з грішми або без гроший. Старий Обергумер страх лютив ся, але що впертий парень не хотїв гроший на науку, дав спокій. І так Кастуль став убогим студентом і жив з уділюваня лекций. Кілько там з віктуалів помандрувало до студентскої комірки в університетскім місті, кілько масла і сільского хліба, бубликів і гроша, се була мамина і Кастулева тайна.

Кастуль урвав пісню, бо якраз батькове рішене прийшло ему на думку, і его уста зложили ся до вдоволеної усьмішки. „За дурний я був до хліборобскої праці, тому есьм тепер doctor medicinae!" міркує молодий верховинець в розрадуванїй души. „Така глупота менї подобаєсь!" гукнув мимохіть на цілий ліс, та сейчас і занімів, почувши якийсь шелест.

З корчів виходить лісничий з рушницею і звертає подорожному увагу, що в лісі не вільно галасувати. Кастуль поздоровив его і лісничий приглядає ся молодцеви близше.

— Щось менї здає ся, ніби я вас знаю! — каже.

— Ще як! — відповів Кастуль. — Таж я....

— Гов! Вже знаю: ти син того Андрія горячокупаного! — сьміє ся лісничий і подає довірчиво подорожному руку.

Кастуля трохи збентежило безцеремонне стиснене руки, а ще більше зробило ся ему ніяково від надто сьмілих слів лісничого. Однак той в простодушности гірскої людини питає дальше:

— Йдеш на вакациї леґіню горячокупаний, що? Добре дуже тішу ся! Тілько не полош менї дичини своїми пустими сьпіванками! А як колись схочеш полювати, то позволю тобі убити яку серну, то значить в моїм товаристві. Знаєш, парню, що я тебе все любив! Ти був найбільший зух з поміж дїтий короля раків [1]).

Тепер Кастуль уважає потрібним зазначити свое молоде достоїньство:

— Дякую, пане лісничий! Не богато буде в мене часу на лови! День, два дни відпічну, а потім беру ся до практики.

Простодушний лісничий видивив ся на молодця широкими очима:

— Перепрашаю! До чого ти береш ся, горячокупаний [2])?

— До практики! Я скінчив науки, тепер я доктор.

— До худоби?

— Алеж нї! Буду лїчати хорих людий.

— Але! Така новина! Прибити на піч для оглядана! Дохтором хочеш тепер бути?! Але, правда, таж ти був за дурний до хлопської праці! А тепер ти вчений! Га, бажаю тобі щастя! Богато не будеш мати до курованя, пане дохтір! Хиба старий дохтір не має досить гризота! Тож то старе пудло втїшить ся! Господи заступи, горячокупаний! Коли прийде менї пора на другий бік, стану твоїм гостем, скорше нї! Я курую сам всьо оленячим ловом. Як будеш потребувати, то служу, скілько схочеш. Здоров!

Пригноблений іде Кастуль дальше лісом. Охота до сьпіву пропала, веселість також. Вступ в рідні сторони з новим становищем доктор Обергумер уявляв собі трохи инакше; коли всї селяни так думають як лісничий, то практика в рідницї, котрою Кастуль так вже довго наперед тїшив ся, має гарні вигляди. Але лісничі є все диваками, зовсім инші, як селяни. Се походить від їх занятя і самітного житя. Від тих думок Кастуль знов чогось радіє, надія відживає в молодій груди в сьвідомости того всього, чого учило ся на університетї. Атже він вчащав пильно на виклади, студиював основно найновійші твори, присвоїв собі найновійші досліди і відкритя, так що скінчив науки summa cum laude (з найвисшою похвалою). Що значить балакане якогось одичілого лісничого! Удар палицею по воздуї вказує, що доктор Обергумер не дав би за него зломаного шелюга.

Поволи піднимає ся доріжка і веде із соснового ліса на горбовину. Позаду заскрипів віз. Кастуль озирає ся і глумливою усьмішкою витає старий віз, що повзе до гори як слимак, а попри него ступає почтар Осип і від часу

---

[1]) Є се жартоблива примовка до назвиска Oberhummer (der Hummer=морский рак, отже Oberhummer в бесїдї лісничого виходить на Krebskönig). — *Перев.*

[2]) Також жартоблива примовка до назвиска Oberhummer.

Гаєк, і „Весїлє при лїхтарнях“ оперета Офенбаха. — Четвер 21 с. м. перший раз: „Пан професор хитрий (Flachsmann als Erzeiher)“ комедия в 3 д. з нїмецкого в перекладї О. Левицкого. — Субота 23 с. м. перший раз: „Сорочиньский Ярмарок“ оперета в 3 д. за Гоголем — Гротенка. — Недїля 24 с. м. перший раз: „Невольник“ образ на історичнім тлї в 5 д. Кропивницкого. — Второк 26 с. м. перший раз „Відьма“ фантастична оперета в 5 діях Яновскої. — Четвер, 28 с. м. перший раз: „На днї“ сцени з дня житя в 4 д. М. Горкого. — Субота, 30 с. м. перший раз: гостинний виступ тенора п. А. Гаєка. „Катерина“ велика опера в 3 д. Аркаса. — Недїля 10 серпня послїдне представлене: „Хата за селом“ драма зі сьпівами в 5 д. за Крашевским.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 18 липня. Президент мінїстрів др. Кербер вернув вчера рано з Ішль.

Яґер (Ерляв, на Угорщинї) 18 липня. На сїножати тутешної капітули впала саранча і знищила їх. В цїли нищеня саранчи завізвано войскової помочи.

Триєст 18 липня. Арештовано тут президента італїяньского товариства ґімнастичного „Societa gimnastica“, адвоката Мрака і богато членів того товариства. Арештованя стоять в звязи зі знайденем бомб підчас ревізиї в льокали товариства. Бомби знайдено в отворі під підлогою по вийменю дощок. Зарядженно численнї ревізиї по домах і арештовани. Справа та викликала тут велике враженє.

Тиєнцин 18 липня. Бюро Райтера доносить: Правительство францускe загрозило висланем войска, коли би Хінцї не здушиливорохобнї в Тонкінї. Хіньске правительство приняло ту погрозу з обуренем. (Франция шукає очевидно зачіпки, щоби могла вмішати ся до війни. *Ред.*)

Цетиня 18 липня. Специяльний посол султана Гайдер паша був вчера перед полуднем на окремій авдиенциї у князя і висказав єму привіт від султана. Князь надав пашї ордер Данила.

Петербург 18 липня. Віцеґубернатора Андреева в Єлисаветполи убили оногди вечером в місцевости Аєікент (?) невислїджені доси убийники.

Тиєнцин 18 липня. Хіньский посол в Токіо доніс своєму правительству, що Японія зробила предложене що до уряджена адміністрациї в Манджуриї.

Тиєнцин 18 липня. Бюро Райтера доносить: Проєкт Японії в справі Манджуриї предкладає японьске правительство при войсковій помочи Хіни.

до часу накликує коня, щоби не здихав серед дороги.

Кастуль жартує добродушно півголосом:

— Диви, диви, Осип жиє ще також! На тій старій тарадайці ви доставили мене колись до латиньскої школи. Добре тримає ся телячий візок, коли від моря слїз тоді не розлїз ся!

— Ігі! — бурмотить Осип і отирає бичівном кровожадні бомки з кіньского хребта. Кастуль підождав, аж візок вилабудав ся на гору і поздоровив старого візника людяно.

— Здорові були, Осипе! Все ще почтарем?

— Здорові були також! Та так, все при почтї. Може ви змучені? Хочете сїдати? Можете, тілько перед селом мусите злїзти. Почтмайстриха не любить слїпих пасажирів, але я маю добре серце і люблю робити людям вигоду! То вже так на почті! Все роблю вигоду!

Кастуль ступає дорогою горі поруч слугу і дякує за добре слово, бо кінь більше вдоволений, коли то нещасне доробайло порожне.

— Но, но, не виговорюйте менї на віз! На нїм їхали вже не такі як ви, молодий смику!

Кастуль заставляє візника питанем, що нового в селї чувати, до оповіданя. Богато так нїчо не стало ся, послїдна лявіна пірвала двох рубачів, дїдич здивачів ще більше і не виходить зовсїм із замку, старенезна Губертиха, що мала певно з девятьдесять лїт, померла....

В Кастули прокинув ся молодий лїкар, і тому спитав живо:

— Що-ж бракувало Губертисї?

— Здоровле! — відповів візник сухо.

Кастуль прикусив губи і невдоволений ступає дальше.

Але візник оповідає про сїльскі новини дальше і впевнює, що найновійшою є, що шинкар Кароль зачопив від кількох днів інсбруцке пиво, бо селянини вже не хотять дивити ся на енбахску „юшку“, і що завтра певерне мабуть Обергумерів найстарший хлопака яко „дохтір“.

Кастуль настроєний весело каже:

— Обергумерів хлопака завтра ще не прийде!

— Так? А то чому? — питає цікаво візник.

Тепер придивляє ся Осип молодцеви докладнійше, оглядає єго від стіп до голови і нараз вибухає:

— Ай, справдї! Та він вже тут, таж то ти сам, Обергумерів найстарший смик! На зуха виріс ти, Кастуле! Хлопиця не аби який!

З вдоволенем оглядає простий слуга молодого чоловіка, котрого довірочне тикане зовсїм не гнїває, і добродушно питає Осип дальше:

— Що-ж ти пічнеш тепер, Обергумерів смику, га? Отже ти вивчив ся на дохтора. Дуже файно! Старий дохтір мало що знає тай записує все ті самі лїкарства, що аж гірко. Я трмаю ся тебе! Як менї що буде не до ладу, можеш коло мене дохторувати, скілько схочеш. Я все витримаю, не скрутить голови так що будь. В менї маєш певного гостя, тілько не сьмієш нїчого домагати ся. Противно: як заплатиш менї десять риньских, то можеш відрізати менї оден палець і назад пришити, щоби назад приріс!

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск. Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гаусмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Видання Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвеник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. А. Кельнер**: Коротка історня педаґоґії 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинці і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землі 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. ***Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. ***А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка**. II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купуе книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістае 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продае ся без рабату.

Книжки висилае ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).